

Arrest

**nr. 93 190 van 10 december 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juli 2012 waarbij een aanvraag tot afgifte van een machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 41quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 september 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 7 oktober 2009 gedateerd schrijven dienden verzoekster, haar echtgenoot en hun kinderen een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 22 oktober 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster en haar gezin ongegrond werd verklaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 17 februari 2011 diende verzoeksters echtgenoot – die verklaarde op 14 november 2010 het Rijk opnieuw te zijn binnengekomen –, overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 61/7 van dezelfde wet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 20 april 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeksters echtgenoot om tot een verblijf te worden gemachtigd werd ingewilligd. Er werd hem een A-kaart afgeleverd geldig voor de duur van zijn arbeidskaart B + 30 dagen, namelijk tot 20 december 2011 + 30 dagen.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 januari 2012 de beslissing tot verlenging van de verblijfsmachtiging van verzoeksters echtgenoot tot 20 december 2012 + 30 dagen.

1.6. Op 11 april 2012 werd voor de drie oudste kinderen van verzoekster – die volgens de schriftelijke verklaringen van hun vader op 1 februari 2012 het Rijk binnenkwamen – een aanvraag ingediend met het oog op het verkrijgen van een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvragen werden ingewilligd.

1.7. Via een op 5 juni 2012 gedateerd schrijven diende verzoekster, voor haar en haar jongste kind, een aanvraag in om, overeenkomstig de procedure voorzien in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet en in toepassing van artikel 10bis van dezelfde wet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam 19 juli 2012 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster en haar jongste kind om tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 1 augustus 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op de artikelen 9bis, 10ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/2/1, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De aanvraag voor een machtiging tot verblijf, ingediend op 05.06.2012 op grond van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: [E.B.] kind [C. A.] [...]

Voornamen: [N.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

is niet ontvankelijk om deze reden:

Betrokkene haalt aan dat verzoekster de echtgenote is van de heer [C.] met wie zij getrouwd is sinds 1998, dat hij een langdurig ingezetene is van Spanje, dat hij een B-kaart heeft, dat er 4 kinderen uit dit huwelijk werden geboren, dat de eerste 3 kinderen een Spaanse verblijfskaart en een ‘kinderkaartje’ hebben, dat haar echtgenoot sinds januari 2011 werkt, een arbeidscontract van onbepaalde duur bezit, dat hij gemiddeld maandelijks 1699 Euro verdient, dat verzoekster met haar man en kinderen een gezin vormen, dat zij op hetzelfde adres wonen, dat zij zich wenst te herenigen met haar echtgenoot / vader van de kinderen, dat er een afweging dient te worden gemaakt tussen administratieve voorschriften en ermee gepaard gaande ongemakken, dat zij moeilijk een aanvraag kan indienen in Marokko wegens haar 4 schoolgaande kinderen, dat zij geen familiebanden meer heeft in haar land van herkomst, dat zij al 14 jaar met haar echtgenoot en kinderen samenwoont, dat zij niet het minste zicht heeft op huisvesting en voldoende hulp in Marokko, dat de behandelingstermijn tot het effectief bekomen van een visum gemiddeld 6 maanden bedraagt, dat dit financieel voor haar en haar partner onmogelijk is om een visum in [M]arokko aan te vragen, dat meneer niet voldoende inkomsten heeft om 2 gezinnen in 2 verschillende landen te kunnen onderhouden, dat dit een onmenselijke en vernederende behandeling zou inhouden die in strijd is met artikel 3 van het EVRM en art 8 met betrekking tot het gezinsleven, dat

meneer en mevrouw een duurzame levensgemeenschap vormen, dat de bijzondere omstandigheden derhalve onomstootbaar vast staan door het langdurig verblijf in België gecombineerd met haar lokale verankering, dat haar toestand haar niet toelaat om een aanvraag in Marokko in te dienen, dat zij immers niet in staat is om te reizen en haar minderjarige kinderen hier achter te laten terwijl haar echtgenoot hier voltijds werkzaam is, dat mevrouw zich wenst te beroepen op de artikelen 3,6,7 en 9 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, dat de heer [C.] in België woonachtig is sedert jaren waar hij woont en werkt en zijn leven leidt, dat men in Marokko niet dezelfde emancipatorische kansen kan krijgen, dat de kinderen in optimale omstandigheden zouden moeten kunnen opgroeien in de directe omgeving van de ouders, vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag voor gezinshereniging in België rechtvaardigen. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1094, nr 48.553, Rvs 13 december 2005, nr 152.539) Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 2 (non-discriminatie van kinderen) van het voornoemde verdrag, kan niet aanvaard worden. Betrokkenen maken immers niet duidelijk in welke zin dit een schending van dit artikel zou betekenen. Hetzelfde gaat op voor art. 6, art. 7 en art. 9 van dit Verdrag dat stipuleert dat ieder kind een recht op leven heeft, dat elk kind een nationaliteit krijgt van bij de geboorte en dat het kind recht heeft op een leven samen met de ouders. Het aanhalen van deze artikels lijkt ons in deze context misplaatst daar het leven van de kinderen niet in het gedrang komt door een terugkeer naar het land van herkomst, wij de nationaliteit van de kinderen niet ontkennen en daar wij niet beweren dat de kinderen gescheiden moeten worden van de ouders. Van zodra betrokkene zich in haar land van herkomst in regel heeft gesteld met de Belgische immigratiewetgeving, door zich in het bezit te stellen van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich terug te verenigen met haar familie op het Belgisch grondgebied."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 12bis, § 1, tweede lid, 3° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaft volgende toelichting:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De draagkracht van de beslissing moet slaan op vier elementen, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid) (A. VAN MENSEL, "De uitdrukkelijke motiveringsplicht", in X, De doorwerking van het publiekrecht in het privaatrecht, Gent, Mys&Breesch, 1997, (203) nrs. 228-258.).

De bestreden beslissing is tegenstrijdig. Verwerende partij beweert in de motivatie van de beslissing het volgende: "... Het aanhalen van deze artikels lijkt ons in deze context misplaatst daar het leven van de kinderen niet in het gedrang komt door een terugkeer naar het land van herkomst, wij de nationaliteit van de kinderen niet ontkennen en daar wij niet beweren dat de kinderen gescheiden moeten worden van de ouders ...". Het feit dat de bestreden beslissing vergezeld is met een bevel om het grondgebied te verlaten impliceert dat verzoekende partij, al dan niet tijdelijk, gescheiden wordt van het gezin en dat de gezinskern hiermede zal aangetast worden.

Verwerende partij interpreteert de wet niet op de juiste manier en houdt hij geen rekening met de juiste en relevante feiten van de zaak.

Aangezien artikel 8 EVRM bepaald: "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen".

Aangezien artikel 12bis, §7 VW. bovendien stelt dat er rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind.

Terwijl verzoekster absoluut géén gevaar vormt voor de openbare orde en verwerende partij in haar motivatie helemaal geen rekening heeft willen houden met de concrete situatie en behoefte van de kinderen. Er bestaan in casu buitengewone omstandigheden die een regularisatie in België op grond van artikel 10bis en 12bis § 3 VW. rechtvaardigen, m.n. de nood van de héél jonge kinderen (tussen 1 en 10 jaar) om dagelijks fysiek omgang met en steun te hebben van de moeder. Een visumaanvraag indienen via de diplomatieke en consulaire weg is een betrekkelijk lange procedure dewelke meer dan een half jaar kan duren. Gezien de héél jonge leeftijd van de kinderen kan zelfs een tijdelijke afwezigheid van meerdere maanden van de moeder blijvende en ernstige gevolgen hebben voor hun mentale ontwikkeling. Gaan de kinderen bovendien mee met de moeder, dan moeten ze de vader achterlaten. Aangezien de vader in het levensonderhoud van de kinderen moet voorzien is hij verplicht om in België te blijven en te werken. De kinderen hebben het grootste deel van hun jonge leven hier doorgebracht, ze spreken als eerste taal het Nederlands, lopen hier school en zijn verknocht met de Belgische samenleving.

De leeftijd van de kinderen is een relevante factor waarmee ook rekening moet gehouden worden (H.v.J. 27 juni 2006, Europees Parlement t. Raad, zaak C-540/09, 73-75). In casu werd er door verwerende partij hiermee geen rekening gehouden.

Verder wordt er in de motivatie met geen woord gerept m.b.t. de echtgenoot van verzoekende partij dewelke ook een buitengewone omstandigheid vormt. Verzoekende partij verblijft reeds meerdere jaren legaal op het Belgisch grondgebied en heeft zijn economische, alsook sociale belangen alhier gevestigd. Het feit dat hij officieel werkt in België en het gezin onderhoud vormt een buitengewone omstandigheid. Men kan, redelijkerwijze, niet van de echtgenoot van verzoekende partij verwachten dat hij met het gezin terugkeert naar het herkomstland of Spanje waar hij een nieuwe job zal moeten zoeken met weinig kans op slagen. Men kan hem er eveneens niet toe verplichten om alleen de kinderen te onderhouden, op te voeden en terzelfdertijd een grote financiële last te laten dragen om de procedure in het herkomstland te bekostigen.

Verwerende partij haalt de volgende arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan: "... De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen...". Hoewel het verblijfsrecht op het grondgebied van lidstaten voornamelijk door nationaal recht wordt geregeld, moeten de lidstaten voorrang geven aan de terzake geldende Europese regelgeving. In het arrest Abdulaziz, Cabales en Balkandali poneerde het EHRM het algemene beginsel dat een staat altijd het recht behoudt om controle uit te oefenen op de toegang van vreemdelingen op zijn grondgebied zolang dit gebeurt overeenkomstig de verdragsrechtelijke bepalingen (EHRM, 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. VK).

Vervolgens tracht verwerende partij zijn beslissing te gronden op de vaste rechtspraak van de Raad van State dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden

beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Hier gaat verwerende partij kort door de bocht door géén rekening te willen houden met de concrete elementen van de zaak (zie supra) en artikel 10bis en 12bis § 3 VW dewelke, wanneer de voorwaarden vervuld zijn en buitengewone omstandigheden bestaan, de mogelijkheid geeft aan de bevoegde overheid om de betrokken persoon te regulariseren zonder dat er een tijdelijke scheiding nodig is.

Tot slot stelt verwerende partij dat artikel 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind geen directe werking heeft. Het kinderrechtenverdrag moet in casu samengelezen worden met artikel 8 EVRM en artikel 12bis § 3 VW. Het aanhalen van artikel 9 van het Verdrag van de Rechten van het Kind is in deze context en gezien de jonge leeftijd van de kinderen uiteraard niet misplaatst, aangezien het de recht van het kind waarborgt om (continu) samen te leven met zijn of haar ouders.

De motivering van de bestreden beslissing is niet evenredig met de genomen beslissing, contradictoir, juridisch onaanvaardbaar en houdt geen rekening met de relevante feiten. De motiveringsbeginsel is aldus geschonden.”

3.1.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de Raad de formele motiveringsplicht als volgt definieert:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing." (RvV, 25 januari 2012, nr. 73 906)

De bestreden beslissing moet hierbij duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9 bis, 10 bis en 10 ter van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen.

De motieven van de thans bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoeker met kennis van zaken heeft kunnen oordelen of het zinvol was die beslissing aan te vechten met de middelen waarover hij in rechte beschikte, in casu met een schorsing- en annulatieberoep bij de Raad. (cf. RvS, 11 augustus 2006, nr. 161.802)

Uit de lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoekster daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt het motief vevat in de thans bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de reden die aan de thans bestreden beslissing ten grondslag ligt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoekster zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

In de mate dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, heeft verwerende partij de eer erop te wijzen dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad van State is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (cf. RvS, 25 oktober 2006, nr. 164.103)

Waar verzoekster stelt dat de thans bestreden beslissing tegenstrijdig is, kan ze niet worden gevolgd.

Uit de lezing van de thans bestreden beslissing blijkt immers dat in de beslissing uitgebreid aandacht besteed wordt aan het gegeven dat zij, als moeder van vier kinderen, met haar baby, tijdelijk het grondgebied dient te verlaten met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen. Daaruit blijkt dat rekening wordt gehouden met het belang van verzoeksters kinderen.

In de thans bestreden beslissing wordt in dat verband verwezen naar de vaststaande rechtspraak van de Raad, die luidt als volgt :

"De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden." (RvV 9 februari 2010, nr. 38 367)

Het loutere feit dat verzoekster niet akkoord gaat met rechtspraak waarbij een tijdelijke scheiding van haar gezin met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, haar gezinsleven niet dermate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, leidt er op zich niet toe dat de thans bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze zou genomen zijn.

Ook het feit dat de gevolgen van de thans bestreden beslissing het leiden van een gezinsleven met jonge kinderen bemoeilijken, toont het kennelijk onredelijk karakter van de thans bestreden beslissing [niet] aan.

Verzoekster stelt dat haar tijdelijke afwezigheid blijvende en ernstige gevolgen kan hebben op de mentale ontwikkeling van haar kinderen, zonder dit verder toe te lichten. Deze blote verklaring volstaat echter niet het kennelijk onredelijk karakter van de thans bestreden beslissing aan te tonen, te meer in het licht van de bovenstaande rechtspraak, het feit dat de kinderen in hun thuis bij hun vader zullen verblijven, het feit dat ze haar beroept op een eventualiteit van blijvende en ernstige gevolgen en van de moderne communicatiemiddelen.

Verder heeft verwerende partij de eer te benadrukken dat met de thans bestreden beslissing geenszins werd beoogd dat verzoeksters drie oudste kinderen zouden worden verplicht om met haar mee te gaan, noch dat haar echtgenoot hiertoe zou worden verplicht en zou worden verplicht om een nieuwe job te zoeken in Spanje of hun land van herkomst.

Bovendien wordt de aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend volgens de modaliteiten die worden voorzien door artikel 9 of 9bis en definieert de Raad van State de "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9 bis en 12 bis als volgt:

"Buitengewone omstandigheden in de zin van het vroegere art.9, derde lid, W. 9 december 1980, zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen onmogelijk of bij zonder moeilijk maken.

Als typische buitengewone omstandigheden konden onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of een reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Omstandigheden die vb betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België en niet in het buitenland is ingediend.

Tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, heeft de bevoegde Minister zich i.v.m. de interpretatie van het begrip "buitengewone omstandigheden" in artikel 9bis uitdrukkelijk aangesloten bij de interpretatie van het begrip "buitengewone omstandigheden" (R.v.St, 9 december 2009, nr.198.769)

Uit het bovenstaande verweer blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij zich bevindt in omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Bovendien dient verwerende partij erop te wijzen dat verzoekster het nadeel dat ze ondervindt aan haarzelf te danken heeft, gezien uit het administratief dossier blijkt dat ze zich pas op het gemeentebestuur aanbod op het moment dat haar Spaanse verblijfstitel niet meer geldig was.

Haar echtgenoot, bood zich reeds op 14 december 2010 aan in zijn hoedanigheid van langdurig ingezetene van Spanje.

Verzoekster begaf zich pas op 14 april 2012 naar het gemeentebestuur van Mechelen.

Derhalve is het nadeel dat verzoekster ondervindt niet te wijten aan de thans bestreden beslissing."

3.1.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Er blijkt daarnaast niet dat de motivering van de bestreden beslissing niet pertinent of draagkrachtig is. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepalingen, duidelijk uiteengezet dat hij van oordeel is dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die rechtvaardigen dat verzoekster haar aanvraag om in functie van haar echtgenoot tot een verblijf te worden gemachtigd in België indient. Hij heeft tevens toegelicht op welke gronden hij meent de door verzoekster aangebrachte gegevens niet als buitengewone omstandigheden te kunnen aanvaarden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet of uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. In de mate dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Allereerst moet worden opgemerkt dat verzoekster door uiteen te zetten dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het niet inwilligen van haar aanvraag om vanuit België tot een verblijf te worden gemachtigd niet impliceert dat "de kinderen moeten gescheiden worden van hun ouders", terwijl haar daarnaast een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend niet toelaat vast te stellen dat in de motivering van de bestreden beslissing zelf motieven zijn opgenomen die tegenstrijdig zijn. Daarnaast moet worden benadrukt dat verweerder de door verzoekster geciteerde passage in de motivering van de bestreden beslissing heeft opgenomen als een antwoord op verzoeksters argumentatie dat er een risico bestaat op een schending van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991

(hierna: het Kinderrechtenverdrag). Verweerder heeft, op correcte gronden, uiteengezet dat artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag geen directe werking heeft en tevens gepoogd te verduidelijken dat wanneer verzoekster haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indient via de normale procedure – en derhalve via de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor haar woonplaats of haar verblijfplaats in het buitenland – dit niet tot gevolg heeft dat er sprake is van een maatregel, zoals bedoeld in voormelde verdragsbepaling, die erop gericht is kinderen tegen hun wil te scheiden van hun ouders. Of verzoekster tijdelijk afzonderlijk zal dienen te leven van haar echtgenoot en kinderen hangt uiteraard samen met de keuze die verzoekster en haar gezinsleden zelf maken. Zij kan zich immers laten vergezellen door haar gezinsleden of zich zo organiseren dat zij haar gezinsleven kan verderzetten tijdens de behandeling van haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verzoekster geeft ook te kennen niet akkoord te gaan met verweerders standpunt dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet geschonden wordt doordat zij verplicht wordt zich te schikken naar de Belgische verblijfsreglementering die inhoudt dat zij, wanneer zij zich wenst te herenigen met haar partner en kinderen in het Rijk, hiertoe voorafgaand een aanvraag bij de bevoegde Belgische consulaire of diplomatieke diensten moet indienen. Verweerder heeft hierbij, met verwijzing naar de vaste rechtspraak van de Raad van State, toegelicht dat wanneer het vervullen van deze vormvereiste ertoe zou leiden dat zij enige tijd gescheiden dient te leven van haar gezinsleden, het slechts een tijdelijke scheiding betreft waardoor niet kan worden besloten dat het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsleven in het gedrang komt. Verzoekster toont door te verwijzen naar een arrest van het EHRM waarin wordt bevestigd dat een Staat het recht behoudt om de toegang tot het grondgebied te controleren niet aan dat verweerder een verkeerde invulling heeft gegeven aan de bescherming die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. Het feit dat de Belgische verblijfswetgeving voorziet in de mogelijkheid om, wanneer er buitengewone omstandigheden bestaan, een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging in België in te dienen betekent voorts niet dat verweerder – wanneer hij van oordeel is dat er in een concreet geval geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn – een dergelijke aanvraag niet als onontvankelijk zou kunnen afwijzen. Dit zelfs wanneer deze afwijzing tot gevolg heeft dat personen tijdelijk van elkaar gescheiden worden. Verweerder heeft in dit verband terecht gemotiveerd dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan worden beschouwd die verzoekster zou toelaten om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Verzoekster stelt dat artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet verweerder de verplichting oplegt om in het kader van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging rekening te houden met het hoger belang van het kind. Er blijkt echter niet dat deze bepaling in casu van toepassing is, daar artikel 12bis van de Vreemdelingenwet de situatie regelt van *“de vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt”* en verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aangaf *“in aanmerking te komen voor een gezinshereniging conform de bepalingen van artikel 10bis Vw.”* In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht verwezen naar de artikelen 9bis en 10ter van de Vreemdelingenwet. Daarenboven kan enkel worden vastgesteld dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van verzoeksters kinderen en het feit dat zij school lopen en hun ouders nodig hebben. Verweerder oordeelde evenwel dat deze gegevens niet toelaten te besluiten tot het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Gelet op voorgaande vaststelling kan verzoekster ook niet dienstig verwijzen naar artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Door nogmaals te herhalen wat zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf vermeldde, namelijk dat zij slechts twee mogelijkheden ziet, hetzij haar kinderen meenemen naar haar land van herkomst, hetzij haar kinderen voorlopig bij hun vader achterlaten en dat aan beide opties een aantal nadelen zijn verbonden toont verzoekster ook niet aan dat de stelling van verweerder dat de aangevoerde problematiek hoe dan ook *“geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt”* en niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd incorrect of kennelijk onredelijk is. Verzoekster stelt weliswaar dat haar tijdelijke afwezigheid blijvende en ernstige gevolgen zal hebben voor de mentale ontwikkeling van haar kinderen, maar brengt geen stukken aan waarin deze bewering steun vindt. Hierbij dient er ook op te worden gewezen dat verzoekster en haar gezinsleden er zelf voor opteerden op verschillende ogenblikken een verblijfsmachtiging aan te vragen en geenszins blijkt dat zij steeds samenwoonden. Verzoeksters kinderen verkregen immers op 28 februari 2012 een aankomstverklaring en hun vader gaf hierbij aan dat zij in België aankwamen op 1 februari 2012, terwijl

verzoekster pas in juni 2012 een verblijfsaanvraag indiende. Gelet op voorgaande vaststelling blijkt ook niet waarop verzoekster haar bewering steunt dat haar kinderen die heden over een verblijfstitel beschikken het grootste deel van hun leven in België hebben doorgebracht. Zoals reeds gesteld verhindert de bestreden beslissing evenmin dat verzoekster zich laat vergezellen door haar gezinsleden indien zij dit absoluut noodzakelijk acht omwille van de leeftijd van haar kinderen.

De Raad kan verder niet inzien waarom het feit dat verzoeksters echtgenoot legaal in België verblijft, tewerkgesteld is en zijn economische en sociale belangen in het Rijk heeft een omstandigheid zou vormen die het voor verzoekster zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure. Aangezien verzoekster de socio-economische integratie van haar echtgenoot op zich niet op klaar en duidelijke wijze als een buitengewone omstandigheid in haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft vermeld diende verweerder hierover bovendien ook geen standpunt in te nemen.

De uiteenzetting van verzoekster laat derhalve niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Zij verschaft volgende toelichting:

“Doordat de bestreden beslissing stelt dat de verblijfsaanvraag van verzoekster op grond van artikel 10bis VW zou zijn ingediend, quod non, en vervolgens de verblijfsaanvraag ingediend op 5/6/2012, onontvankelijk verklaard;

Terwijl de aanvraag gezinshereniging door verzoekster werd ingediend op basis van artikel 12bis, §1, 3° Vw, vergezeld met alle bewijzen, waarbij de buitengewone omstandigheden uitdrukkelijk werden ingeroepen;

Zodat artikel 12bis §1, 3° wel degelijk geschonden werd.

Luidens artikel 12bis §1; 3° VW:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige;

§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en betekend. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5° kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van zes maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vierde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.”

Verzoekster bevindt zich in de situatie zoals voorzien in artikel 10 en 12 bis §1,3° Vw., zodat het verzoek van verzoekster wel degelijk ontvankelijk is.

De [...] echtgenoot van huidig verzoekster, heeft op een onbeperkt verblijf en is een langdurig ingezetene van Spanje.

Dat evenwel vermeld dient te worden dat het feit dat verzoekster een effectief gezin vormt in België en derhalve onmogelijk en bijzonder moeilijk is om een visum te gaan aanvragen in Marokko een afdoende reden is om buitengewone omstandigheden in te roepen om op die manier te vermijden dat het gezin wordt verontrust en de gezinsscel wordt doorbroken.

Gelet op de situatie van haar gezinssituatie kan verzoekster uiteraard niet terugkeren naar haar land van herkomst:”

3.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster kennelijk voorbij gaat aan het feit dat artikel 12, §1 bis betrekking heeft op de vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt (artikel 12 bis, §1, aanhef van de Vreemdelingenwet) en dat artikel 10 bis van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° van de Vreemdelingenwet bedoelde familieleden (artikel 10 bis, §1 van de Vreemdelingenwet).

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn; (...)"

Verzoeksters betoog dat in de thans bestreden beslissing foutief wordt gemotiveerd dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf zou hebben ingediend op grond van artikel 10 bis van de Vreemdelingenwet, terwijl ze een aanvraag indiende op grond van artikel 12 bis, §1, 3° van de Vreemdelingenwet heeft dus geen juridische grondslag.

Uit het verweer zoals geformuleerd onder het eerste middel volgt bovendien dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besloot tot de afwezigheid van de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 12 bis van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoekster (en haar kinderen)."

3.2.3. Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel moet worden herhaald dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf uitdrukkelijk te kennen gaf van oordeel te zijn dat zij in aanmerking kwam voor een "gezinshereniging conform de bepalingen van artikel 10bis Vw." Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers echtgenoot, in functie van wie zij een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging indiende, slechts tot een verblijf van beperkte duur werd gemachtigd. Verweerder kon derhalve zonder artikel 12bis van de Vreemdelingenwet te schenden oordelen dat verzoeksters aanvraag diende te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de artikelen 9bis en 10bis van de Vreemdelingenwet en 26/2/1, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Artikel 10ter van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt ingediend volgens de modaliteiten die worden voorzien door artikel 9 of 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 12bis van dezelfde wet is slechts van toepassing met betrekking tot "de vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt".

Het feit dat verzoekster in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd verwees naar het in voorliggende zaak niet van toepassing zijnde artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet en verweerder ervoor opteerde hiermee geen rekening te houden en de aanvraag te behandelen overeenkomstig de toepasselijke wetsbepalingen laat evenmin toe te besluiten dat de door verzoekster aangevoerde wetsbepaling werd geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 2, 3, 6, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag.

Zij verschaft volgende toelichting:

"Doordat de bestreden beslissing, vergezeld met het bevel om het grondgebied te verlaten ontegensprekelijk een schending in van artikel 8 EVRM [in]houdt.

Terwijl het artikel stelt dat elke inmenging van het openbaar gezag m.b.t. de uitoefening van het recht op een gezinsleven verboden is voor zover de betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde.

Meer bepaald heeft de overheid, naast een positieve verplichting, een negatieve verplichting dewelke inhoudt dat zij maar enkel een inbreuk mag plegen t.a.v. artikel 8 EVRM wanneer het een legitiem doel dient, nodig is in een democratische samenleving of ter bescherming van de rechten en vrijheden van anderen (B. DOORNAERT, "Het recht op gezinsleven voor minderjarigen", jura falconis, jg 44,2007-2008, nr 3, p. 445-475).

Zoals reeds boven vermeld, vormt verzoekende partij geen gevaar voor de samenleving of schendt zij niet de rechten en vrijheden van anderen.

Nogmaals wilt verzoekende partij erop benadrukken dat hoewel het verblijfsrecht op het grondgebied van lidstaten voornamelijk door nationaal recht wordt geregeld, moeten de lidstaten voorrang geven aan de terzake geldende Europese regelgeving en dus ook de Europese regelgeving inzake gezinshereniging en het recht van het kind om samen te leven met de ouders.

Dat het om een tijdelijke verwijdering gaat kan geen excuus zijn dat artikel 8 EVRM hierdoor niet geschonden wordt, rekening houdend met de concrete elementen in casu. Dat bovendien de bestreden beslissing en maatregel op zich definitief is indien het niet door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vernietigd en verzoekende partij hierdoor gedwongen wordt om een nieuwe procedure in te stellen in het herkomstland waarvan nog niet zeker is dat er een positief gevolg aan wordt gegeven.

Een, al dan niet tijdelijke, verwijdering tast het gezinscel aan. Een procedure instellen in het herkomstland vergt tijd en is bovendien kostelijk. De héél jonge kinderen hebben continue zorg en steun nodig van beide ouders om op een normale manier te kunnen ontwikkelen. De afwezigheid van meerdere maanden van één van beide ouders heeft nefaste gevolgen voor de ontwikkeling van de kinderen.

Er moet eveneens benadrukt worden dat de echtgenoot en kinderen van verzoekende partij een geldige verblijfstitel hebben en hier al meerdere jaren verblijven, dat de echtgenoot werkt en een inkomen verdient dat voldoende is om het gezin te onderhouden, dat uit het huwelijk nog een kind geboren is in België. In onder meer het arrest *Sen* legt het EHRM bovendien sterk de nadruk op de integratie van de ouders (EHRM, 21 december 2001, *Sen t. Nederland*).

De verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met het belang van het kind overeenkomstig de artikelen 2,3,6,7 en 9 van het verdrag van de Rechten van het Kind en artikel 12 bis § 3 VW. Het enige argument dat hij aanhaalt is dat het om een "tijdelijke" verwijdering gaat.

De verwerende partij geeft blijkt niet bezorgd te zijn geweest om een rechtvaardig evenwicht te handhaven tussen het beoogde doel en de ernst van de ingreep in het privéleven. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het geheel van bijzonderheden eigen aan de zaak en hun belang in het kader van artikel 8 EVRM in overweging heeft genomen. Zij wist dat er ernstige en bewezen aanwijzingen waren dat de bestreden beslissing zou kunnen raken aan voorgenoemd fundamenteel recht. Het kwam haar toe om op zijn minst een nauwkeurig onderzoek van de situatie en een belangenafweging te doen. Dit onderzoek moet blijken uit de motivatie van de bestreden beslissing, het administratief dossier. De bestreden beslissing en het dossier bevatten geen enkele specifieke motivering in dit opzicht en de Raad is dus niet in staat om zijn wettigheidstoets uit te voeren wat dit aspect betreft zodanig dat het middel gegrond is op dit punt."

3.3.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Ten aanzien van de vermeende schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, heeft verwerende partij de eer erop te wijzen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan kan er geen sprake [zijn] van een inmenging en geschiedt er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. In dit geval moet er volgen het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, *Ahmut v. United Kingdom*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands*, § 36) dit geschiedt aan de hand van een fair balance-toets. Uit de belangenafweging moet blijken dat er een positieve verplichting rust op de Staat. (EHRM, 17 oktober 1986, *Rees v. United Kingdom*, § 37).

In dat geval wordt niet getoetst aan artikel 8.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en kan verzoekster zich niet dienstig beroepen op het feit dat ze geen gevaar vormt voor de samenleving.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan de betrokkene enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoekster verblijft immers reeds lange tijd illegaal in het land. Verwerende partij heeft de eer te

benadrukken op het moment dat verzoekster aankwam in het Rijk, ze het in het bezit was van een Spaanse verblijfskaart. Ze liet echter na om haar verblijf te regulariseren tot na het moment waarop haar Spaanse verblijfskaart was vervallen. Dit blijkt uit het administratief dossier, met name uit de informatiebladen van het gemeentebestuur van Mechelen, en uit het treffen van verzoeksters echtgenoot met de luchtvaartpolitie op Zaventem. Hij kwam d.d. 18/12/2011 in Zaventem aan uit Marokko en was daarbij in het bezit van een Marokkaans paspoort, en geldige verblijfskaarten voor Spanje en België. Hij verklaarde daarbij niet langer in Spanje te wonen en gaf zij Belgisch adres op als domicilieadres. Als gevolg van dit treffen werden de Spaanse autoriteiten hiervan op de hoogte gebracht, met de bedoeling de Spaanse verblijfstitel te laten intrekken.

Wat betreft het gegeven dat verzoekster tijdelijk het grondgebied dient te verlaten met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, heeft verwerende partij de eer te herhalen dat vaststaande rechtspraak van de Raad luidt als volgt :

"De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden." (RvV 9 februari 2010, nr. 38 367)

Het loutere feit dat verzoekster niet akkoord gaat met rechtspraak waarbij een tijdelijke scheiding van haar gezin met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, haar gezinsleven niet dermate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, leidt er op zich niet toe dat de thans bestreden beslissing niet in overeenstemming met artikel 8 zou zijn genomen. Ook het feit dat de gevolgen van de thans bestreden beslissing het leiden van een gezinsleven met jonge kinderen bemoeilijken, tasten de wettigheid van de thans bestreden beslissing [niet] aan, met die verstande dat met wettigheid eveneens het stoken van de beslissing met de rechten zoals die zijn gewaarborgd door het van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens wordt bedoeld.

Verzoekster stelt dat haar tijdelijke afwezigheid blijvende en ernstige gevolgen kan hebben op de mentale ontwikkeling van haar kinderen, zonder dit verder toe te lichten. Deze blote verklaring volstaat echter niet het met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens strijdig karakter van de thans bestreden beslissing aan te tonen, te meer in het licht van de bovenstaande rechtspraak, het feit dat de kinderen in hun thuis bij hun vader zullen verblijven, het feit dat ze haar beroept op een eventualiteit van blijvende en ernstige gevolgen en van de moderne communicatiemiddelen.

Verder heeft verwerende partij de eer te benadrukken dat met de thans bestreden beslissing geenszins werd beoogd dat verzoeksters drie oudste kinderen zouden worden verplicht om met haar mee te gaan, noch dat haar echtgenoot hiertoe zou worden verplicht en zou worden verplicht om een nieuwe job te zoeken in Spanje of hun land van herkomst.

Verzoekster toont derhalve niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven haar gezinsleven met behulp van de moderne communicatiemiddelen tijdelijk verder te zetten vanuit haar land van herkomst met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen.

Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, § 23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43) .

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarbor[g]en en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, § 81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43) .

De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Uit deze uiteenzetting blijkt bovendien dat verzoekster zelf heeft gekozen om haar verblijf niet in overeenstemming te brengen met de geldende wetgeving.

Gelet op deze elementen blijkt derhalve niet dat op verwerende partij enige positieve verplichting zou rusten om hem op het grondgebied te gedogen.”

3.3.3.1. De Raad stelt vast dat verzoekster met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM in eerste instantie verwijst naar het bestaan van een aan haar gericht bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel maakt evenwel niet het voorwerp uit van het ingestelde beroep, zodat haar kritiek dat de tenuitvoerlegging van voormeld bevel aanleiding kan geven tot een schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig is. Een grief die gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten kan immers geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Wat betreft de bestreden beslissing zelf betoogt verzoekster dat voorrang moet worden gegeven aan de Europese regelgeving. Zij verwijst hierbij naar de *“Europese regelgeving inzake gezinshereniging”*. Verzoekster blijft evenwel in gebreke aan te tonen dat de bestreden beslissing strijdig zou zijn met enige bepaling die directe werking heeft in de Belgische rechtsorde en dat het verweerder in voorliggende zaak niet zou zijn toegestaan om toepassing te maken van de bepalingen die voorzien zijn in de Belgische verblijfswetgeving.

Tevens moet worden geduïd dat de bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoekster in de toekomst geen verblijfsmachtiging kan verkrijgen. Verweerder heeft slechts aangegeven dat verzoekster haar aanvraag hiertoe moet indienen via de reguliere procedure, aangezien zij niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden zijn die toelaten een aanvraag in te dienen vanuit België. In die zin is de bestreden beslissing niet *“definitief”*. De optie om een verblijfsmachtiging aan te vragen, overeenkomstig de procedure die is opgenomen in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, wordt derhalve opengelaten. Zelfs de mogelijkheid om een nieuwe, anders onderbouwde, aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit België in te dienen is niet volledig uitgesloten. Door te stellen dat er geen garantie is dat wanneer zij een aanvraag om machtiging tot verblijf indient via de bevoegde diplomatieke of consulaire post deze aanvraag ook zal worden ingewilligd toont verzoekster geenszins aan dat artikel 8 van het EVRM geschonden werd. De Raad dient immers uit te gaan van feiten en niet van hypothesen. Indien verweerder in de toekomst een beslissing zou nemen die strijdig is met artikel 8 van het EVRM dan staat het verzoekster vrij om tegen die beslissing de gepaste rechtsmiddelen aan te wenden.

De bewering van verzoekster dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder *“het geheel aan bijzonderheden eigen aan de zaak en in hun belang”* niet in overweging heeft genomen mist daarnaast feitelijke grondslag. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en verzoeksters concrete situatie in aanmerking heeft genomen. Hij heeft hierbij met verwijzing naar de vaste rechtspraak van de Raad van State uiteengezet dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. ook RvS 1 oktober 2002, nr. 110.821)

Verzoekster geeft te kennen niet akkoord te gaan met het standpunt van verweerder en betoogt dat in casu ook een tijdelijke scheiding een aantasting van de gezinscel zal veroorzaken. Zij toont dit evenwel niet aan door te duiden dat een visumaanvraag kosten met zich meebrengt. Zij toont dit evenmin aan door te betogen dat haar kinderen de continue zorg van hun beide ouders nodig hebben en het aanvragen van een visum enige tijd vergt. Het feit dat kinderen de tijdelijke aanwezigheid van één van hun ouders zeer tijdelijk dienen te ontberen – omdat deze ouder om administratieve of andere redenen gedurende een korte periode niet bij hen kan verblijven – tast op zich het bestaan van de gezinscel niet aan. Het gegeven dat verzoekster een visum dient aan te vragen kan dan ook bezwaarlijk beschouwd worden als een inmenging in het gezinsleven. Van een inmenging in het gezinsleven kan in casu hoe dan ook geen sprake zijn daar de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. De bestreden beslissing verhinderde verzoekster trouwens ook niet om samen met haar echtgenoot en kinderen naar haar land van herkomst af te reizen om het gevraagde visum aan te vragen. De bestreden beslissing werd haar immers ter kennis gebracht tijdens de zomervakantie, op een ogenblik dat haar kinderen niet naar school dienden te gaan. Verzoekster brengt ook geen enkel stuk aan dat toelaat te besluiten dat wanneer vreemdelingen een aanvraag om machtiging tot verblijf, die met de nodige overtuigingsstukken is onderbouwd en die gebaseerd is op

artikel 10bis van de Vreemdelingenwet, indienen via de reguliere procedure de behandeling hiervan maanden aansleept.

Er blijkt ook niet dat verzoekster dienstig kan verwijzen naar het arrest Sen (EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland) aangezien zij niet aantoonbaar dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot dit arrest vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. Verzoekster wijst erop dat uit voormeld arrest sterk de nadruk werd gelegd op “*de integratie van de ouders*”, maar toont niet aan dat zij of haar echtgenoot, die nog niet lang in België verblijft, goed geïntegreerd zijn. Zoals reeds gesteld is er in voorliggende zaak ook geen sprake is van een ten gronde weigering om verzoekster tot een verblijf op het grondgebied te machtigen, maar slechts van de vaststelling dat zij deze aanvraag niet op een ontvankelijke wijze heeft ingediend.

In zoverre verzoekster voorts verwijst naar een schending van haar privéleven kan de Raad enkel opmerken dat verzoekster in gebreke blijft te duiden welk aspect van haar privéleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht.

Ten overvloede moet daarenboven worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; RvS nr. 97.210, 28 juni 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een privé- en gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om haar privé- en gezinsleven – eventueel tijdelijk – te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM diende verweerder geen toetsing door te voeren aan het tweede lid van deze verdragsbepaling.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3.2. Waar verzoekster nogmaals verwijst naar wat is bepaald in artikel 12bis van de Vreemdelingenwet kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van de twee voorgaande middelen.

3.3.3.3. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 2, 3, 6, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of verzoekster een belang heeft bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat vordering niet mede namens haar kind(eren) werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), de genoemde artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4.1. Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij verschafft volgende toelichting:

“Uit de houding van verweerder mag duidelijk blijken dat ze schromelijk tekort komt aan haar verplichtingen om als een redelijke en voorzichtige overheid te werk te gaan;

Bij de beoordeling van het dossier maakt verwerende partij geen enkele afweging tussen de belangen van verzoekende partij en het gezin enerzijds en het maatschappelijk belang anderzijds.

Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de overheid bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het besluit of de handeling heeft kunnen komen ... (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,55).

Verzoekster heeft al sinds haar aankomst redenen om gemachtigd te worden tot verblijf in België; Bovendien is ze gehuwd [...] en is ze ingevolge dit huwelijk niet in staat terug te keren naar haar thuisland; uit dit huwelijk zijn 4 kinderen geboren.

Het feit dat verweerster, na net niet op de vingers getikt te zijn geweest door de Raad, alweer op lichtzinnige wijze, beslissing neemt, verschalkt het rechtmatige vertrouwen die verzoekster in de overheid mag stellen;

Verweerster is maar al te bewust van het feit dat de aanvraag van verzoekster gegrond is.

Zij heeft immers van rechtswege recht op verblijf.

Dat de overheid beslist tot tweemaal toe tot de onontvankelijkheid, eerst bij beslissing van 22.10.2010, dan er naderhand weeral niet in slaagt de haar voorgelegde aanvraag en situatie in zijn totaliteit te beoordelen, met inbegrip van de gegevens haar lang en wel bekend, tart alle verbeelding.

Alvorens een beslissing te nemen dient een overheid al de relevante informatie zelfs actief in te winnen.

Dat in casu verwerende partij geen belangenafweging heeft gemaakt. Integendeel uit de elementen van de zaak lijkt het alsof dat de verwerende partij, zonder rekening te houden met de relevante feiten, er alles heeft aan gedaan om toch maar een negatieve beslissing te nemen.

... Het evenredigheidsbeginsel is een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel ... " (MAST, A., e.a., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen, 1999, 54).

Alvorens een beslissing te nemen dient een overheid al de relevante informatie zelfs actief in te winnen.

Verwerende partij heeft anders moeten beslissen."

3.4.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit artikel 10 van de Vreemdelingenwet volgt dat personen die voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 10 tot 12 ter van de Vreemdelingenwet niet zijn vrijgesteld om die verblijfsmachtiging aan te vragen via de door de wet voorziene procedures.

Gezien uit het onder de vorige middelen gevoerde verweer volgt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de thans bestreden beslissing werd genomen in strijd met de artikelen 10 tot 12 ter van de Vreemdelingenwet, of dat de thans bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen, werd geen kennelijke wanverhouding [...] aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing [en] kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd. (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Derhalve is de onderstaande rechtspraak mutatis mutandis van toepassing:

"De Raad stelt daarnaast vast dat verzoekers weliswaar aanvoeren dat zij de bestreden beslissing in strijd achten met het evenredigheidsbeginsel, maar dat zij met hun beschouwingen niet aantonen dat voldaan werd aan de voorwaarden die voorzien zijn in artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid evenwel niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm" (Cass. 12 december 2005, AR C040157F)."

3.4.3.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder houdt aan een strikte toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en oordeelde dat verzoekster geen omstandigheden heeft aangebracht waaruit blijkt dat het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde procedure. Er blijkt niet dat de

vaststellingen van verweerder incorrect zijn of dat zijn standpunt kennelijk onredelijk is. Het gegeven dat verzoekster gehuwd is en vier kinderen heeft impliceert geenszins dat zij zich niet dient te schikken naar de bepalingen van de Vreemdelingenwet en dat zij de in deze wet voorziene procedures om tot een verblijf te worden gemachtigd niet dient te respecteren.

Verzoekster lijkt ook uit het oog te verliezen dat verweerder geen verdere belangenafweging dient door te voeren wanneer hij vaststelt dat geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden aangevoerd bij een aanvraag om machtiging tot verblijf die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend. Verweerder werpt dan ook terecht op dat het de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet is toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk te verklaren en dat de loutere verwijzing naar het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Het gegeven dat verzoekster en haar echtgenoot in het verleden – toen zij zich in een andere feitelijke en juridische situatie bevonden – reeds een aanvraag indienden om tot een verblijf te worden gemachtigd en deze aanvraag als ongegrond werd afgewezen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Ook het gegeven dat de aanvraag tot afgifte van verblijfsmachtiging zal dienen te worden ingewilligd indien verzoekster aantoonbaar dat zij aan alle in artikel 10bis van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten voldoet leidt niet tot de conclusie dat de stellingname van verweerder dat geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd een schending van het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel met zich meebrengt.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt houden de door haar aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur voor verweerder geen verplichting in om actief relevante informatie in te winnen. Verzoekster brengt ook geen ander beginsel van behoorlijk bestuur aan waaruit deze verplichting in casu zou voortvloeien. De Raad kan slechts vaststellen dat het aan verweerder louter toekomt om de gegevens die verzoekster zelf dienstig achtte om aan te voeren bij het nemen van zijn beslissing te betrekken en uit de bespreking van de voorgaande middelen blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de totaliteit van de door verzoekster aangevoerde gegevens.

Een schending van het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK